

enstemmig af samme Anstuelse som Flertallet af Skolekommissionen, og den halve Del af Sogneraadets Medlemmer havde Skolegøende Børn og Børnebørn i nævnte Skole; men Præsten sagde Nei. Dette er til Dplysning om, hvorledes dette Forhold paa flere Steder omkring i Landet for Tiden er.

Efterat have meddelt dette, skal jeg tillade mig at belyse og begrunde de Endringsforslag, der ere stillede af Udvalget. Forslaget under Nr. 1 gaar ud paa en forandret Affattelse af Lovforslagets § 1, men denne forandrede Affattelse har ikke Noget at gjøre med selve Paragrafens Indhold, der forbliver det samme. Forslaget indeholder blot en Henvisning til, hvad Landkommunalloven bestemmer i sin § 15 om Sogneraadets Bestyrelse af Skolevæsenet og i sin § 16 om Skolekommissionens Virksomhed. Grunden, hvorfor der foreslaas en anden Affattelse, er den, at enkelte af Udvalgets Medlemmer ikke syntes godt om selve Lovforslagets Affattelse, og de øvrige Medlemmer kunde, for at faa tilveiebragt Enighed i dette Punkt, ikke have det Mindste imod denne forandrede Affattelse, der, som sagt, i det Hele siger det Selvsamme som Lovforslaget. — Ved Endringsforslaget under Nr. 2 er der foreslaaget, at Litr. a i Lovforslagets § 2 affattes paa en noget anden Maade. Litr. a i Lovforslaget siger, at Skolekommissionerne skulle paaase, „hvorvidt de givne Forrifter angaaende Undervisningstiden i Kommunens Skoler overholdes“. Da jeg affattede dette Lovforslag, var det min Mening, at Skolekommissionen, naar det bestemtes, at den skulde paaase, hvorvidt disse Forrifter overholdtes, ikke derved var forhindret fra at udtale en Mening om disse Spørgsmaal overfor Læreren inden strax at skride til at tilskrive Sogneraadet. Det er forekommet mig naturligt, at Skolekommissionen, naar den maatte finde, at disse Bestemmelser blev tilfidesatte i en Skole, kunde gjøre Læreren opmærksom derpaa, og at den først, naar han ikke vilde rette sig efter denne Advarsel, skulde tilskrive Sogneraadet, men da dette dog ikke kan siges ligefrem at ligge i Ordene i Lovudkastet, har jeg ikke havt det Mindste imod, at det blev sagt med rene Ord i selve Loven,

og det er det, som det ærede Thing vil se, at Endringsforslaget gaar ud paa. Jeg tror ikke, at der ved denne Redaktion i Virkeligheden forandres Noget i Lovforslagets Litr. a. — Forslaget under Nr. 3 gaar ud paa en Forandring i § 2 Litr. c. Denne siger, at Skolekommissionerne skulle afgive Betænkning over, „hvorvidt der efter Læreren Begjæring eller i anden Anledning kan indrømmes extraordinære Frier i en Skole“. Udvalget har i saa Henseende skjælet imellem to Thing, mellem hvilke der ikke var skjælet af mig i Lovforslaget, hvorimod jeg havde slaaet dem sammen. Udvalget siger nemlig, at Frier i en Skole ved saadanne Udsættelser af eller Fritagelser for Skolegangen, som ikke foretages af Hensyn til Læreren, men af andre Hensyn, f. Ex. af Hensyn til Høsten, til Sædetiden eller til andre Omstændigheder, altsaa, naar man uafhængig af Læreren Mening eller Forgodtbefindende antager, der er Grund til at give Ferie. Naar derimod Læreren ønsker sig fritagen en enkelt Dag, mener Udvalget ikke, der er Tale om at give Skolen „Ferie“, hvorimod der da er Tale om at give Læreren en Fridag. Udvalget skjæle saaledes imellem Ferie og en Fridag for Læreren. Forslaget gaar nu ud paa at udskyde det Tilfælde, at Læreren ønsker en Fridag, idet det vil erkjendes, at Læreren ikke i de fleste Tilfælde saa langt forud vil kunne vide, naar han maa ønske en saadan Fridag, at der derover lettelig vil kunne afgives Betænkning af Skolekommissionen. Det er Noget, der maa afgjøres paa en hurtigere og simplere Maade, og derfor have vi troet at kunne udelade dette Tilfælde, idet vi antage, at det vil være let for Sogneraadets og Skolekommissionens Formænd paa en hurtig Maade at enes om at afgjøre Sagen, naar Læreren ønsker en Fridag. Litra c. vil altsaa kun komme til at angaa det Spørgsmaal, hvorvidt der maatte være Grund til at give Ferie i en Skole, og i saa Henseende er der ikke det Fjerneste tilhinder for, at Skolekommissionen afgiver Betænkning, thi det maa i længere Tid forud kunne overses og afgjøres, naar der maatte være Grund til at give en saadan Ferie. Derfor ere ogsaa